

Zpravodaj obce Říkovice



OÚ Říkovice
Ročník VIII, Číslo 1

červen 2024

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

V době, kdy otvíráte vydání tohoto Zpravodaje, přešla zima do krásného léta a protože sluníčko přináší dobrou náladu a novou energii, chci být i já ve svém příspěvku pozitivní.

Obec v roce 2023 hospodařila s objemem peněz 11 250 000,-Kč. Rozpočet byl stanoven jako vyrovnaný a skončil mírným přebytkem. K 31. 12.2023 bylo na běžném a spořicímu účtu 6 836 574,-Kč. V měsíci září 2023 a duben 2024 byla provedena kontrola hospodaření Obce Říkovice za rok 2023 Krajským úřadem Olomouckého kraje s výsledkem: „Nebyly zjištěny žádné chyby a nedostatky“.





V souladu s programem Rozvoje obce Říkovice pro roky 2023-2027 probíhají a budou zahájeny investice i v tomto roce. V loňském roce proběhla rekonstrukce prostor WC ve školce a tím, že přibyly nové pisoáry a umyvadla, zvedla se kapacita dětí ve školce. Stavební práce hradila obec v celkové výši 100 000,-Kč

Pro větší komfort návštěvníků Zámeckého parku byly vybudovány pergoly nad novými lavicemi. Také přibylo 30m chodníků s lavicemi. Celkové náklady na tuto akci byly 1 000 000,-Kč z rozpočtu obce.

Ve sportovním areálu bylo dokončeno zateplení šaten, v budově vznikly nové veřejné WC a celá budova byla vydlážděna chodníky. Na tuto akci jsme získali dotaci od sportovní agentury NSA ve výši 1 200 000,-Kč a obec dofinancovala 500 000,-Kč. V tomto roce jsme již získali dotaci 350 000,-Kč na vybudování nového topení v šatnách a položení nové dlažby.



Dokončuje se zpracování smlouvy se zhotovitelem na vybudování fotovoltaiky. Panely budou umístěny na střeše šaten a bistra, vyrobená elektřina bude využita na chod čističky. Další panely budou umístěny na střeše školy pro sdílenou potřebu obce. Na tuto akci získala obec dotaci k čerpání až do 4 000 000,-Kč.

Závěrem příspěvku bych vás všechny rád pozval na oslavy 750 let od první zmínky o obci Říkovice. Oslavy proběhnou ve dnech 26., 27. a 28. července 2024 a to v areálu bývalého koupaliště a parku. Je připraven bohatý program s rokovou zábavou v pátek a následně v sobotu a neděli bude v lidovém tónu, cimbálu i zábavové hudbě oslavy pokračovat s průvodem a Hanáckým právem.

Zároveň se omlouváme příznivcům kapely „Tři sestry“, kterou z organizačních důvodů nebylo možné uskutečnit v předpokládaném termínu. A jako samostatnou akci jsme dohodnuti při vzájemném zájmu uskutečnit koncert v jiném termínu. Poslední větou tohoto příspěvku mi dovoluňte popřát Vám všem, hodně sluníčka, úsměvů ve tváři a pohody v práci i osobním životě.

Říkovice slaví 750 let

Naše ves leží v úrodné oblasti Hané obývané lidmi již v pravěkých dobách. První písemný záznam dokládající existenci a dlouhou historii samotných Říkovíc se pak datuje do roku 1274. Právě před 750 lety, 11. března zmíněného roku, totiž olomoucký biskup Bruno ze Schauenburku sídlící v Kroměříži zaslal listinu bratrům Jindřichovi a Güntherovi z Brandýsa a v ní těmto šlechticům a jejich potomkům svěřil za jejich věrné služby jako léno vsi Říkovice, Horní Moštěnice, nedaleký mlýn Štolbach a polovinu vesnice Unčice. Díky tomuto vzácnému dokumentu uloženému ve fondu Lenní dvůr Kroměříž v olomoucké pobočce Zemského archivu v Opavě můžeme v letošním roce oslavit uplynutí

750 let od první historické zmínky o naší obci. Rád bych proto i na těchto řádcích krátce připomenul samotný dokument a okolnosti jeho vzniku.

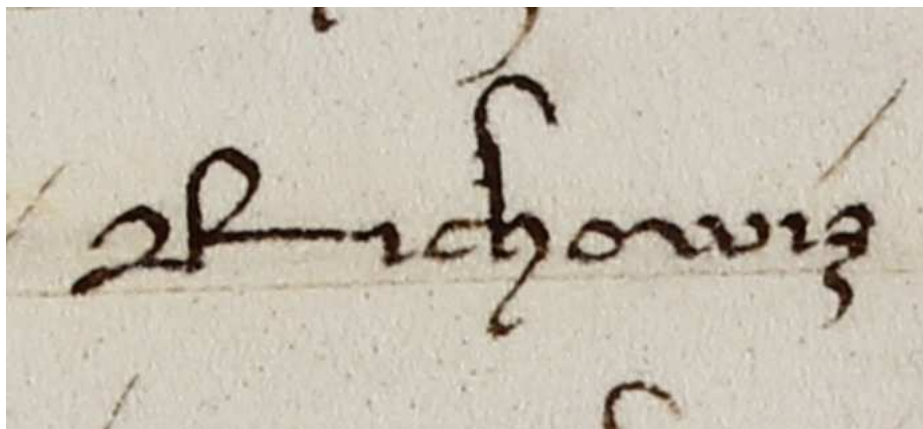
Na středověké listině sepsané latinsky na pergamenu o rozměru 31x33 centimetrů jsou na hedvábných šňůrách zavěšeny pečeti olomoucké metropolitní kapituly a biskupa Bruna ze Schauenburku. Tento olomoucký biskup patřil mezi přední rádce českých králů Václava I. a jeho syna Přemysla Otakara II. a významně se zasloužil o rozvoj Moravy. Právě jeho přičiněním se z Kroměříže stalo významné středověké město a biskupské sídlo, když zde nechal vystavět hrad, založit manský soud, kolegiátní kapitolu u svatého Mořice, vysázet vinohrady a vyhloubit vinné sklepy. Kromě zvelebování svého nového sídla ale podporoval i zakládání mnoha



Zdroj: Zemský archiv v Opavě, pobočka Olomouc. Fond Lenní Dvůr Kroměříž, inv. č. 109, poř. č. 127, sign. QXd1/1.

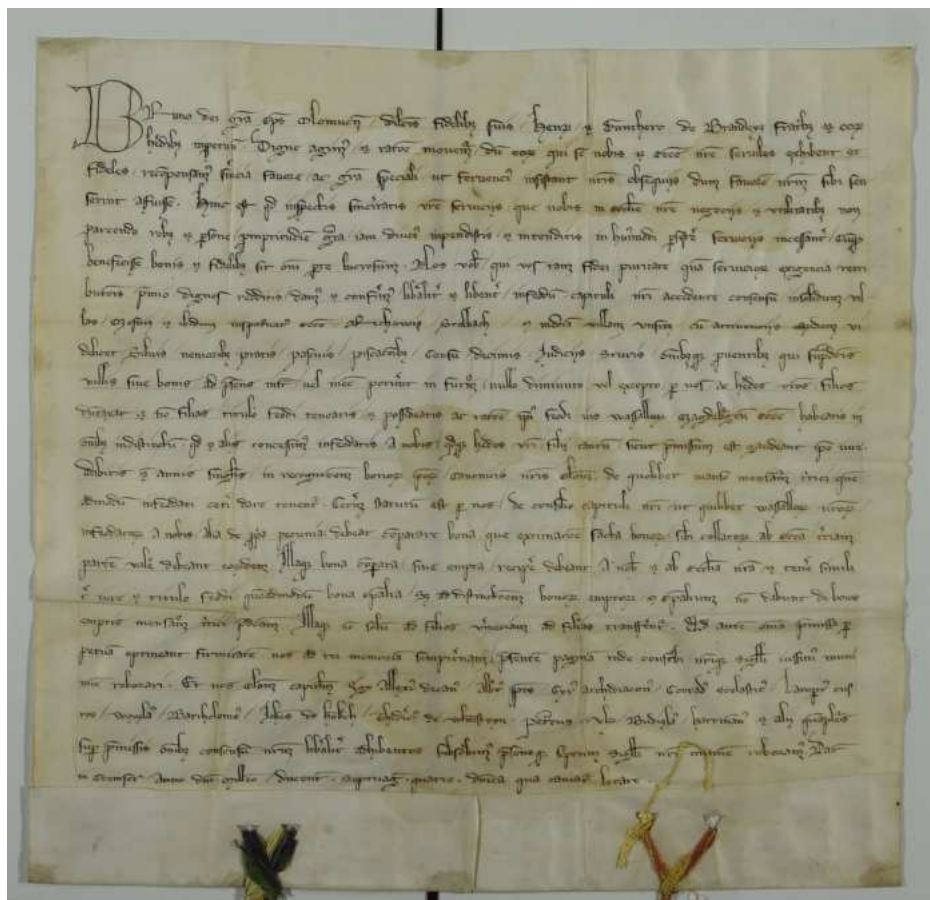
nových vsí především na tehdy řídce osídlené severní Moravě a na Dražanské vrchovině. Krále Přemysla Otakara doprovázel na křížové výpravě do Prus, při válkách s Uhry i Habsburky. Je možné, že právě během těchto válečných výprav se v biskupových službách vyznamenali i páni z Brandýsa. Tento šlechtický rod patrně pocházel ze saského hradu Brandis, načež si jeho členové přenesli tento název i na své pozdější rodové sídlo, hrad Brandýs ve východních Čechách.

V listině olomoucký biskup se souhlasem metropolitní kapituly v Olomouci a podle magdeburského lenního práva, platného pro všechny leníky olomouckého kostela, uděluje bratrům Jindřichovi a Güntherovi (někdy přepisováno jako Gunter či



Název vsi „Richowiz“ na výřezu listiny. Zdroj: Zemský archiv v Opavě, pobočka Olomouc. Fond Lenní Dvůr Kroměříž, inv. č. 109, poř. č. 127, sign. QXd1/1.

Vintíř) z Brandýsa a jejich mužským potomkům lénem ves Horní Moštěníci s patronátním právem k tamnímu kostelu, Říkovice, mlýn Štolbach a polovinu Unčic se vším příslušenstvím. Za to byli jeho noví leníci povinni odvádět olomouckým kanovníkům smluvně stanovenou částku ve výši jedné třetiny z ceny svěřených statků. Z dalších jimi zakoupených statků byli povinni nabídnout lenním pánům podíl, avšak na rozdíl od statků lenních, z nich již nemuseli odvádět pšenici a mohli je převádět na své ženské potomky. Přepis celé listiny bude možné si přečíst na panelové výstavě během letošních hodových oslav. Díky olomouckému arcibiskupství a Zemskému archivu v Opavě, které to umožnily.



Použité zdroje:

Zemský archiv v Opavě, fond: Lenní dvůr Kroměříž, NAD: 1416, číslo pomůcky: 1313, inventární č.: 109, signatura: QXd1/1, místo vydání: Kroměříž, Bruno (ze Schaumburka), biskup olomoucký, uděluje se souhlasem metropolitní kapituly v Olomouci a po.... Datum vydání: 11.3.1274. In: Digitální archiv Zemského archivu v Opavě - Listiny [online databáze]. Zemský archiv v Opavě, ©2023, poslední aktualizace: 2019-03-27, [cit. 2023-08-31, 08:52 EST] Dostupné z: <https://digi.archives.cz/da/permalink?xid=5BE60A7C240711E6AA078CDCD4447B65>

Stavební úpravy zázemí sportoviště

Objekt občanského vybavenosti, který byl na konci roku 2023 předmětem realizace tohoto projektu, se nachází ve sportovním areálu naší obce. Byl vybudován obyvateli Říkovic v 70. letech 20. století. Cílem projektu bylo obnovit a dále rozvíjet objekt, který se užívá celoročně nejen jako zázemí pro sportovce. Kromě samotných fotbalových šaten se budova kvůli absenci kulturního domu využívá též jako kulturní a společenské centrum, hojně využívané k pořádání rozmanitých akcí konaných v průběhu celého roku. Ať už se jedná o volby, jarmarky, drakiádu či pálení čarodějnic.



Stavební práce byly zaměřeny na rekonstrukci části objektu – konkrétně jižního křídla, kde se nalézá zázemí sportoviště. Jedním z hlavních důvodů realizace tohoto projektu bylo, že zejména v zimních měsících zde bývá velmi chladno a je velmi obtížné, ale i finančně nákladné, tuto část objektu vytopit.

Účelem realizace tohoto projektu bylo proto provedení stavebních a montážních prací, které přispějí k dosažení lepšího tepelného standardu. To umožní rozšíření aktivit a konání většího počtu akcí během celého kalendářního roku, zejména pak v chladnějších měsících. Obsah realizace spočíval ve vnějším zateplení objektu (vč. obnovy fasády), vybudování bezbariérového vstupu do objektu zázemí sportoviště, provedení nezbytných oprav a stavebních úprav vnitřní části budovy – vybudování bez-

bariérového sociálního zařízení, pořízení nových zařizovacích předmětů na toalety, vybudování sprchy pro rozhodčí a provedení dalších drobných stavebních a dokončovacích prací, které přispějí ke zlepšení technického, funkčního a estetického stavu nejen jižního křídla budovy, ale i stávající budovy jako celku.

Celkové způsobilé výdaje projektu činily cca 1 725 460 Kč, z toho finanční dotace Národní sportovní agentury činila 1 207 821,00 Kč. Projekt byl realizován společností PROVING s.r.o., se sídlem v Hulíně. Termín zahájení a ukončení realizace projektu byl od září do prosince roku 2023. Projekt byl realizován za příspěví finančních prostředků z Národní sportovní agentury, Program: 16252 – Regionální sportovní infrastruktura.



SDH v první polovině roku

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci.

Zima konečně řekla svá poslední slova a zahrádky se nám plní nejen pilnými pracanty, ale i pracanty žíznivými. Půlrok opět uběhl a je mou milou povinností napsat pár řádek o chodu našeho sboru, co se kde podařilo nebo podařilo lépe. Tak se hezky usadte, osladte si kávičku a přeji vám hezké počteníčko.

Druhý odstavec vždy slouží k připomenutí legislativních upozornění, jak se chovat, abychom výjezdem nerušili ze spánku naše vozítko, čtyřkolového Ronaldka v pokojíku pod kanceláří pana starosty. Lehce jsem uvažoval o zrušení tohoto odstavce, neb po tolikaleté masáži zákazy, zvyšováním pokut a osvětou, nikdo již nevypaluje války u Moštěnky, všichni hrabou zahrady jak o závod a poctivě čistí komíny. Preventivně však odstavec ponechám, zahrádkáře a kominíky pochválím, aby neřekli, že jsem si na ně nevzpomněl.

Loňský rok dvanáctiměsíčního organizování a snažení nám uzavřela valná hromada všech členů a pozvaných hostů, kde se hodnotil celý rok. Myslím si, že bylo co hodnotit a chválit. Již zaběhlý kolorit všech akcí si sedl a těší mne, když se dopředu ptáte na termíny, abyste si udělali volno nebo pozvali své známé. Navržený roční program plníme s vlastním přesvědčením, pouze ten průvod hasičských praporů na sv. Hostýně mi stále organizačně uniká. Naše pokladnička lvetka ulevila všem přítomným peněženkám o částku rovné ročního podnájmu pod křídly SDH a za děkovných slov a slov chvály nejen hostů, ale i pana starosty, jsme spořádali hrnec hovězího guláše. Zapůjčené prostory šaten, za což bych chtěl fotbalistům poděkovat, nám poskytlo zázemí do pozdních nočních hodin, kde jsme pečlivě probrali, co nás dále čeká.

První akcí, kterou jsme neorganizovali, ale jako složka zaštitili, bylo po dlouhé odmlce vodění medvěda. Na zmíněné valné hromadě vystoupila s příspěvkem Agi Rotreklová, která navrhla, aby se do vodění medvídky zapojily všechny složky. Jako nápad se nám to jevilo na výbornou, organizačně jsme se domluvili na termínu, způsobu provedení a obsazení živé kapely. Když přítomní hosté z řad zastupitelstva le-

hce kývli na to, že by na tu živou osádku hudebního doprovodu mohla kápnout i nějaká ta dotace z obce, bylo rozhodnuto. Kamarádi z kapely Věrovanka naši žádosti s termínem třetího února vyšli vstříc a o půl deváté ráno se v bistru začaly scházet pestré výtvary lidské fantazie v podobě legračních, zato propracovaných masek. Akce jsem se nezúčastnil, ale bylo mi referováno, že říkovští na tuto tradici nezapomněli, své příbytky vřele otvírali a hladové pupky rozjařených masek plnili jak tuhými, tak i tekutými zásobami z končící zimy. Palec nahoru patří boubelatému Lukáši



Zahradníkovi (myšleno jako medvědovi, jinak je to jinoch sportovní postavy), který zvládl obtančit kde kterou selku a pochválit výpalky každého sedláka. Celý průvod pak zakončil své jásavé tančení opět v bistru, kde zbylé místo již tak plných břich doplnily párky z hrnce Ladi Kujala. Společná kasa, naplněná vašimi štědrými příspěvky, spolu s obecní dotací pokryly náklady na trubače a párkovou útratu na koupališti. Všem zúčastněným maskám děkuji za podporu této tradice, že jste si našli čas účastnit se průvodu a také za čas strávený nad výrobou svého vzhledu. Obci za finanční podporu a živě kapele, že to celé obešli a do těch nátrubků to ufoukali až do konce.

Maskám ani nevytrávil a již se připravovala další, gastronomicky oblíbená akce. No, i když... Málem jsme tradiční únorové vepřové hody odpískali již v prosinci. Celé dva měsíce nám řezník Dušan z Bařic na Kroměřížsku, zlaté to ručičky v oboru porcování a dochucování vepřových specialit, nebral telefon. Nakonec se však spoje-

ní podařilo a řezník svůj loňský slib dodržel. Ve stanovený termín, pátek šestnáctého února, nejen že přijel, ale přivezl si s sebou i pár vylepšováků, které mnohé práce zjednodušily a urychlily. Ale od začátku. Nejprve přivést kotle. Děkujeme všem podporovatelům, že nám opět kotle půjčili a bohužel uvěřili slibu, že po akci je brzo zase vrátíme. No, skoro se to povedlo, akorát kolem čísla jedenatřicet chodíme po špičkách, neb si majitel, z důvodu utajení nebudu uvádět jméno svého táty, musel ony kotle z parku odvést sám. Slibuji, že příště se to již nestane. Kotle by tedy byly, maso nachystané,



ruky umyté, nože nabroušené, dřevo nasekané, proč tedy nezačít. Počasí nám přálo až moc a okolo jedenácté dopoledne se začalo ovařovat. Ke třetí hodině odpoledne jsem odjížděl za hlasitého mlaskání z bufetu pro řezníka. Po příjezdu proběhla krátká zdravotní a úvodní štamprle s Dušanem a honem ke strojům. Na práci samotné bylo poznat, že se nás sešlo dost a hlavně v dobré náladě. Jako první se daly vychladnout okrájené ovary, poté jsme naplnili tlačenkou střeva. Každá tlačěnka si ještě na malou chvíli užila horkou mastnou lázeň na dobré spojení a pak už se jen válely a ovalovaly po stole na vychladnutí. Na řadu přišly jitrnice a Dušanův vylepšovák. Předem našpilkovaná střívka nám jen mizely pod rukama. Tlačný válec, vloni na ruční pohon, letos elektrický, při každém jemném sešlápnutí naplnil střívko, jedno za druhým, jako manufaktura v čínské provincii. Za hodinku se na nás smálo na dvě stě voňavých jitrniček, které se též těšily z krátkého pobytu v kotlíkové lázni s horkou polívkou. Na řadu přišly jelítka. Stejný systém. Naplní válec, sešlápní, zašpilkuj, ovař, vychladí. Finále patřilo polívkám. Jak vychladit vřelé kotle, tak, abychom u nich nestáli v pozoru do pozdních nočních hodin, jsme s Jirkou vyřešili vcelku fikaně. Studená voda prohnaná zakroucenou trubkou ponořenou do kotle, vychladila kotel polívky za necelou hodinu. Při tomto chlazení jsme uklidili co bylo potřeba a nachystali vše na další den. V sobotu dopoledne nám Marťa Holá uvařila zelí, Ivča Opletalová a Leňa Jemelková upekly jelítka a jitrničky a dá se říct, že dílo bylo hotovo. Vše nachystané, čas akorátní, jen to počasí nám závidělo, jak nám to klapě, tak nám do toho poslalo nemálo kapek vody. Menší účast strážníků nás však neodradila, a i tak jsme prodali většinu našich výrobků doplněných o klobáse od Pytlase. Co zbylo, jsme si podělili spravedlivým dílem, podarovali jsme každého, kdo nám co půjčil a sobotní pozdní odpoledne tak patřilo hlubokým myšlenkám u nedopité bečky v uklizeném bufetě.

Říká se „jak k dílu, tak k jídlu“ nebo opačně? Nevadí. Tak či tak, jídla už bylo dost, nyní k dílu. Letošní zkrášlovací akce „Uklidíme Česko“ byla v plánu a pojedme tedy na ni. Ve spolupráci s říkovskými nimrody, Petrem a Karlem, jsme naplánovali termín a rozebrali si trasy. Jirka nám rozdál rukavice a čtyři skupiny vyrazily od hasičárny jako podle kompasu sbírat odpad na všechny světové strany. Rodina Otáhalova vyčistila příkopy směrem na závory a k hlavní cestě. Moje skupina se ujala směru na Žalkovice až po Černý chodník, třetí skupina to vzala na sever a zadem

kolem JZD. Poslední, nejpočetnější skupina, probendila příkopy směrem na Vlkoš. Plné pytle jsme nechali u cesty, které pak sesbíralo obecní auto na vozík. Za odměnu, krátké posezení a doplnění tekutin v Bistru na koupališti, na účet sboru. Už si nepamatuji, co ostatní směry, ale mne nemile překvapilo pole okolo hřbitova. Toliko svíček a jiných hřbitovních přebytků co leželo za zdí a neleželo v kontejneru, až jsme si nechápavě málem hlavu ukroutili. Nicméně uklizeno, splněno, sesbíráno, za rok zase.



Po úklidu externím, přišel na řadu úklid interní. Zejména pokojík našeho zášahového přibližovadla RONALDA, pod okny pana starosty. Delší dobu nás trápil dřevěný regál, který držel betelně. A to silou vůle a zatížením od hadic. Po domluvě nad plánkem, jak má regál vypadat, vše sehnal a jeho svaření zajistil Kokeš. Ocelovou novotinu jsem po večerech ošmirgloval a natřel a s Petrem a mladým Jirkou Jemel-

kou osadil OSB deskami na místo regálu starého. Vše potřebné jsme pak naskládali zpátky tak, aby v tom jakýsi systém uložení napověděl, kterou hadici si má potřebný hasič vzít ku konkrétní potřebě. Fochy jsou tak určeny pro hadice dětské, soutěžní ženské, mužské, dále na čerpání studní a zejména hadice zásahové. Hadice na čištění kanalizace jsou z hygienických důvodů uloženy jinde, ale o tom třeba jindy, až se podaří, co se podařit má.

A když jsme si ty hadice tak hezky naregálovali, přišel čas, pár z nich taky provětrat. Respektive provodnit. Na řadě byla okrsková soutěž, v letošním roce pořádané v obci Beňov. S jasným cílem „nesmíme být první a nechceme být poslední“, jsme vyrazili osmého května ve středu po deváté hodině na místo činu.





Sestava: strojník Jirka, koš já, béčka Kokeš, rozdělovač Plíšek, levý proud Šimon a pravý proud nováček mladý Jimmin Jemelka. Spojé savic slíbila, že nepokazí naše pokladnička Ivetka. Po přivítacím nástupu následovaly běhy na sto metrů s překážkami. Všichni čtyři vybraní zvládli bariéru přeskocit, kladinu přeběhnout, vše podle pravidel zapojit a doběhnout za cílovou pásku bez červeného praporku. Ani nevíte, jak se mi oddechlo, že nemusím jako pátý náhradník na start, kdyby přece jen nějaký ten červený praporek zavlál. Ona je po té čtyřicítce ta bariéra nějak čím dál vyšší.... No, na řadě byly útoky. Mašina si brblala zahřívací blues a už od pohledu, za tu novou benzinovou nádrž, slibovala, že nás nezklame jako vloni ve Staré Vsi. Takže vše hezky nachystat na základnu, přitáhnout přílby a sraz na startovní čáře. Po výstřelu z pistole, jsme vystřelili i my. Koš na první dobrou, spoj savic se povedl prvním přírazem a dotažením a voda mohla putovat na plný plyn. Béčka roztažené, rozdělovač na svém místě, jeden proud výstřik. Paráda. A druhý? A ejhle. Tak letos nás nepodržela hadice. Zamotala se tak, že se zasukovala a nepustila vodu k proudnici. Nema-

lou chvíli klukům trvalo, než uzel našli a hadice roztáhli. Konečný výsledek, po součtu s časy z bariéry, byl ten, který jsme nechtěli, i když jen pár vteřin za tím čtvrtým. Kolektivního ducha nám to však nezlomilo. My totiž víme, že naše kvality umíme ukázat při jiných disciplínách, kde rychlost nehraje prim. Po návratu jsme vše přeskládali do potřebného výjezdového stavu, mokré hadice pověsili a diplom schvalovali k ostatním úspěchům říkovského družstva.



A když jsem vzpomněl tu výjezdovku, i letos proběhly jarní běhy školení na hasičské stanici v Přerově, kterých jsme se museli zúčastnit. Nejprve to bylo školení preventistů, kterého se účastním já i jako školitel, v půli března to bylo školení velitelů, kterého jsem se zúčastnil spolu s mou zástupkyní Luckou. Další naplánovaná školení ještě proběhnou. Zejména předurčenost v ochraně obyvatel, pilaři a další a další školení, které nám zvyšují kvalifikaci mezi ostatními jednotkami z okolí, které na tom nejsou vůbec tak dobře jako ta naše.

Poslední brigádou, které jsme se účastnili před uzávěrkou tohoto čísla, byl sběr železného šrotu v obci. Jelikož jsou letošní hody v ranku obce, bylo domluveno, že sběr provedou všechny složky dohromady a co vím, tak necelé tři vlečky odpadu byly odvezeny do firmy Modit v Přerově. Celkem se sešlo šest pracantů v čele s pilotem modrého traktoru panem Říhou a do oběda měli kluci hotovo.

V posledním odstavci ještě vzpomenu probíhající přípravy na dětský den, který bude v sobotu pětadvacátého května. Ale o jeho kvalitách, účasti, počasí a úspěchu až v čísle příštím. Závěrem ještě poděkuji všem sponzorům, trpělivým a štědrým zastupitelům, všem příznivcům a fandům a hlavně pracujícím brigádníkům, že nás stále podporujete a pomáháte. Bez vás by nám to tak hezky nešlo.

A to je vše, přátelé. Takže jako vždy, držte nám palce i pěsti, ať nám to přivá-
ne lepší počasí a štěstí. Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach, starosta SDH Říkovice



Z činnosti Sportovního klubu

Jaro se opět překlápí v léto a já se tak znovu hlásím se souhrnem událostí, ke kterým v uplynulé době v našem sportovním klubu došlo. V posledním prosincovém čísle jsem se s Vámi loučil před závěrem roku, kdy se intenzivně dokončovala rekonstrukce šaten, a nás vedle výroční schůze ještě čekalo uspořádání posledních dvou tradičních akcí, jarmarku a Vánočního běhu. V závěru roku došlo též na již v tomto čísle zmíněnou rekonstrukci šaten. Hulínská firma Proving dle projektu budovu zateplila, obnovila fasádu a okolo šaten vystavěla chodník s bezbariérovým vstupem do budovy. Méně viditelné ale snad ještě důležitější úpravy se pak odehrály v interiéru. Vybudovány byly nové toalety pro diváky a návštěvníky areálu a zřízena byla též sprcha pro rozhodčí, kteří se již po zápase nemusí mýt společně s hráči. Novou podobu včetně praktičtějších skříněk na odkládání věcí dostala také šatna domácích a díky panu Rozkošnému došlo i na výměnu kotle a topení.



Ve vyspravených šatnách se mohla v pátek 8. prosince uskutečnit výroční schůze spolku a o týden později, v sobotu 16. prosince, pak byl na pořadu Vánoční jarmark, kterému opět předcházely několikadenní přípravné práce. I tentokrát zde musím vyzdvihnout ochotnou pomoc pánů Dušana Pitnera a Jiřího Zavřela, díky kterým se při přípravě zabíjačkových pochoutek vše zdařilo na výbornou. V sobotu odpoledne za ne úplně zimního počasí si pak přichozí veškeré námi nachystané dobroty odnesly. A mohli si přitom dát i připravený svařák či bramborák.





V samém závěru roku 2023 jsme se potkali ještě na Štědrý den při tradičním běhu do Žalkovic a zpět a také při silvestrovském fotbálku.



Během zimy chodili kluci trénovat do haly v Přerově a v lednu jsme podnikli týdenní soustředění. Na doporučení trenéra jsme se tentokrát poprvé vypravili do Valašského Meziříčí. Byla nám zde k dispozici nejmodernější umělka a tartanové hřiště, takže kromě potřebného teambuildingu se o víkend u opravdu trénovalo. Během února jsme pak odehráli přípravná utkání na umělce v Chropyni a Holešově, kde jsme poměřili síly s nepříjemnými soupeři z Rymic a Žalkovic. V generálce před jarní částí sezóny jsme se počátkem března střetli na domácím hřišti s dorostenci Viktorie Přerov, se kterými jsme se rozešli po nerozhodném výsledku 5:5. Během brigády před zahájením sezóny jsme provedli nejnutnější úklid, opravy a vylepšení v okolí hřiště a v našem sportovním areálu. Došlo i na vyspravení již notně sešlých laviček a dovoz bývalých lavic z parku, což mělo za cíl zajistit před sezónou ještě lepší komfort našim fanouškům a divákům. Do jara jsme tak vstupovali odhodlaní navázat na velmi úspěšný podzim, což se nám ale bohužel příliš nepodařilo.





Jarní premiéra se výsledkově vydařila, když jsme proti průběžně druhému týmu tabulky – béčku Radslavic – dokázali na domácím hřišti urvat cenné dva body po výsledku 2:2 a zvládnutém penaltovém rozstřelu. Ale jak se říká, „první vyhrání z kapsy vyhání“. Hořkou porážku jsme museli zkousnout již ve druhém jarním kole, kdy jsme 7:0 padli na umělce v Lipníku. Důležité tři body jsme vybojovali o týden později, 7. dubna, kdy jsme před domácími fanoušky přetlačili 3:2 trápící se Bochoř. Další dva body se podařilo vydolovat i v Čekyni, kde jsme porazili tamní celek na penalty 3:4. Nad naše síly však byly do té doby poslední Pavlovice, které u nás vyhrály 2:5. O týden na to jsme nezvládli ani derby s Vlkošem, který v Říkovících vyhrál 2:3. Zvítězit 3:4 se klukům podařilo ve skvěle rozehraném duelu v Lověšicích, avšak následovaly těžké zápasy proti favoritům, se kterými si mnoha zraněními oslabený tým poradit nedokázal. Ve středu 8. 5. jsme jasně prohráli 8:1 na hřišti suverénního lídra tabulky – béčka divizních Kozlovic. Ve středu 14. května jsme nestačili na druhý tým tabulky – béčko Brodku, které i s Lukášem Kaďorkem v základu

otočilo zápas na konečných 1:5. Náročný anglický týden jsme uzavřeli 19. května prohrou v Horních Nětčicích 6:2. Zlomit černou květnovou sérii se nám nepodařilo ani v neděli 26. května, kdy si tři body z Říkovic po výsledku 3:5 odvezl Potštát, který v dramatickém zápase nakonec strhl vítězství na svou stranu. Do konce jara a celé sezóny 2023/2024 nám před uzávěrkou tohoto čísla zbývá odehrát již jen dva duely. V neděli 2. června se kluci představí na hřišti v Horní Moštěnici a 9. června zakončíme ročník na domácí půdě v zápase s béčkem Tatraru Všechnovice. Je jisté, že navzdory zhoršeným jarním výsledkům se i naše druhá sezóna v okresním přeboru bude hodnotit jako úspěšná, když se s přehledem podařilo soutěž udržet. Je však před námi velká výzva v podobě výrazné obměny kádru, který potřebuje okysličit a omladit.

I na jaře náš klub nezanedbal podílení se na kulturním životě v obci. V sobotu 27. dubna jsme především pro naše nejmenší připravili na hřišti tradiční pálení čarodějnic. Přítomné děti si mohly projít řadu zábavných stanišť, společně jsme nazdo-



bili májku, kterou jsme symbolicky přivítali nastupující jaro. S končící zimou jsme se naopak rozloučili následným spálením čarodějnice na připravené hranici. Následoval táborák, u kterého si děti opekly špekáčky, a po setmění u něj došlo i na zpívání s kytarou. Ačkoliv celý den foukal silný a nepříjemný vítr, šlo znovu o vydařenou akci a chci poděkovat všem, kteří se do její přípravy a realizace zapojili. A taky všem, kteří jste v sobotu dorazili.



V závěru svého příspěvku bych Vás moc rád pozval na třetí ročník Pivních slavností, které v místním parku proběhnou poslední červnový víkend, konkrétně v sobotu 29. června. Začátek akce je naplánován na 14:00, načež si přichozí budou moci vyslechnout a zatřsat při vystoupeních rockových kapel Osud, Feryho Fóry, Neon tube a Hluková zkouška. Do programu plánujeme též taneční vystoupení a opět chystáme soutěže. Nebudou chybět makrely, další dobroty a patero druhů piv. Ve vstupném 150,- bude zdarma zahrnut welcome drink v podobě jednoho piva dle vlastního výběru. Určitě dorazte, v případě nepřízně počasí nás zachrání nově zbudované pergoly a připravené stany.

Po pivních slavnostech nás pak v sobotu 13. července čeká uspořádání dalšího ročníku memoriálu Jiřího Otáhalíka. A členové našeho spolku se pak zapojí do organizace červencových hodových oslav. Držme si palce, ať vyjde počasí a hody se vydaří. Za mě zatím vše. Sportu zdar a fotbalu zvlášť!

Miloš Pacek, předseda SK

Pozvánka na výstavu na Dostálově gruntu

V rámci hodových oslav bude pro zájemce připravena i zajímavá prohlídka spojená s výstavou na gruntu rodiny Dostálových, kterou připravuje David Zanáška. V hodovou neděli, tedy 28. července, v čase od 9:00 do 13:45 hodin si budete moci zajít prohlédnout typickou hanáckou zemědělskou usedlost se zachovalým mobiliářem z první republiky a 40. let 20. století.



Cestou na anebo z hodové mše, která začne v 10:00 proto neváhejte a zastavte se na č. p. 16, kde budete rázem přeneseni o sto let zpátky.

K vidění bude nejen dům, ale i přiléhající dvůr a chlév, kde najdete dochovaný nábytek, dobové fotografie a autentické dokumenty odkazující na množství příběhů a osudů místních. Vystavené exponáty se týkají nejen rodiny Antonína Dostála, ale též mnoha dalších osobností a řemeslníků té doby z Říkovic a okolních vsí. Původní vybavení domácnosti, kuchyňské nádobí, zemědělské nářadí, účty truhláře, zvěrolékaře, malíře, podkováře, krejčího a dalších, školní sešity, dochovaný po-



pis škod způsobený v Říkovicích pruským vojskem v roce 1866 i originální domovské listy. Dokumenty, fotografie i dochované exponáty přiblíží místní školu, hasičský sbor, spolek střelecké jednoty, Civilní protileteckou ochranu, záložnu, hostinec i farnost.



Průvodci vás provedou zařízenou kuchyní, ložnicí, obývacím pokojem, pracovnou, dětským pokojem, prádelnou, komorou i pokojem služebné. Prohlédnout si budeme moct i chlív s dochovaným vybavením a zemědělských nářadím. V průjezdu se budete moct podívat na práci pozvaného kováře a díky ochotě spolku Ranč u Tří ožíví dvůr ohrada s popásajícími se koni. Malé děti se budou navíc moci svést na poníkovi Agáty Rotreklové.



Proběhl další ročník slivkoštu

V roce 2007 jsem seděl na obecním úřadě a jako jiní jsem se snažil oživit dění v obci. Všude v okolí se konaly slivkošty, a tak jsem nezaváhal, navrhl jsem: „Udělejme to taky.“ OK, kdo se o to postará, starosta, samo, že já. A tak začala má 16tiletá anabáze okolo říkovského slivkoštu. Začátky byly hodně těžké, kde a jak vybrat vzorky, první vzorky jsem nechal na lidech, v čem mi je donesli tak jsem je prezentoval. A počet mně příjemně překvapil. Asi to má smysl. Pak jsem pochopil, všechny vzorky musí být stejné, stejné množství i láhev, jinak je vše špatně.



Začali jsme s manželkou registrovat vzorky pod čísly, které si dotyčný vybral sám, a po ukončení oficiálního výběru jsme jim udělili nahodilá dívčí jména. Tedy registrační čísla jsou jim na nic – vzorky jdou do koštu po jmény dam a nikdo z přítomných a hodnotících neví pod jakým kódem jde jeho slivovice do koštu. Zalepenou obálku s přidělenými kódy před zahájením předávám sčítací komisi, která ji smí rozlepit až po ochutnání posledního vzorku. Teprve nyní začíná nejdůležitější práce sčítací komise, ke správnému dívčímu jménu přiřadit nejvyšší počet bodů a to registrační číslo, které si od nás šťastný majitel slivovice roku odnesl. Vyhrává vzorek s nejnižším počtem bodů, hodnotíme totiž školním způsobem 1 super 5 pro pražáky dobrý. Věřte mi okamžik finále je hodně napínavý. A tak to funguje už docela dlouho, zatím si nikdo nestěžoval, nikdo nevznesl protest k pravidlům. Jedna připomínka letos byla po šestnácti letech. Paní Martina Červíková si stěžoval, že během koštu ji zesvětlala ořechovka, ale o likérech až později.

Za šestnáct let trvání říkovského slivkoštu – co dodat – ochutnali jsme víc dvě sta litrů slivovice, trnky, ryngle, jablko, hrušku, mix, dobrou, horší a jak říká Vašek Pospíšil pomalu se dá vypít každá, ale i tu topovou, která byla opravdu nej. Ale vždy, a to potvrdí ti kteří se zúčastnili, bylo něco navíc, bonus. První rok, přednáška ing Prečana o pěstování peckovin, pak už jsme se bavili, kolik křížů je na katastru obce, co víte o našem kostele, kdo je nejstarší či nejmladší občan Říkovic, co žije v Moštěnce. Každý ročník byl zasvěcen jednomu tématu. Vždy jsme se něco nového dozvěděli. Což si myslím není vůbec špatné. Není to jen o pití slivovice jak si spousta lidí myslí.



A teď trochu z výsledků. Nebudu vás unavovat celou mou statistikou výherců, druhých a třetích míst. Bratři Kozáčkovi zatím stojí na pomyslném Olympu a jejich trnková slivovice – top. A teď o tom dalším. Co ke gořalce, když piješ, je třeba jíst, takže co? Pomazánky, super. Vida a ono se chytlo, holky se do toho obuly a máme již 11 ročníků soutěžních pomazánek. A když už jsme u toho, tak aby toho nebylo málo jsme vymysleli hodnocení líkerů které si stejně mícháme všichni doma z hnusné slivovice, která se nám nepodařila. A to je ta, na kterou si Marťa stěžovala.

Každý ročník ve všech kategoriích je vyhlašován obecním rozhlasem, vyvěšen na obecní vývěsce i na obecních stránkách. Nikdy se nejednalo o akci, která by byla pouze pro uzavřenou společnost. Dělán to na každém slivkoštu a proto to udělám i nyní. Děkuji obecnímu zastupitelstvu za finanční podporu, děkuji své ženě za trpělivost a pomoc, Pavlovi za IT podporu a hlavně vám všem kteří se přijdete pobavit.

Rozhovor s Lubomírem Dostálem

Nabídku k rozhovoru tentokrát přijal známý přerovský kreslíř, malíř, básník, karikaturista a učitel výtvarné výchovy Lubomír Dostál. Ten v roce 2021 převzal nejvyšší přerovské ocenění, Medaili Jana Amose Komenského, která mu byla udělena za jeho dlouholetou výtvarnou činnost, kterou napomohl k šíření dobrého jména města Přerova. Počátkem příštího roku oslaví známý umělec šedesátiny.



Chtěl bych začít Vaší vazbou na Říkovice. Víím, že Vaše rodina pochází z č. p. 15. Jaké máte na dětství na vsi vzpomínky?

Ano. Můj otec byl Vladimír, děda Jan Dostál. Já se narodil v lednu 1965. S našima jsme nejdřív bydleli ve Staré Vsi a v roce 1970 jsme se stěhovali do Říkovice na bytovku. Naši sousedi bývali Nesvadbíkoví, paní Nevřalová, Zavřelovi, Pitnerovi. Mně bylo 5 let, nastoupil jsem tam do školky s bráchou a pak jsem tam dva roky chodil i do školy. Samozřejmě vzpomínám na lítačky, Moštěnku, kde jsem se naučil bruslit, a i jsem se tam v létě skoro utopil. Zachránil mi tehdy život Zolík Karalo. Hráli jsme si s dědkama v parku, hledali ježka v kleci. Ve sladovně jsme kolem 70tého roku chodívali do kina. Tam se promítalo. Já měl šest let a těch filmů jsem se i bál. Děti tam bývalo úplně plno.

V Říkovicích jsem kdysi na hody hrál i fotbal. Za nějaké žáčky, možná benjamínky. Pak se tam stavělo koupaliště, kde jsem se kdysi koupal. Pár let zpátky jsem se tam byl podívat. Do Říkovice dodnes jezdíváme na hrob. A u tety v domě jsme se vždycky scházeli na hody. V kuchyni sedávali strýčkové a normálně si pamatuju, jak si slivovici v kalíšcích zapálili sirkama. Jako v Pelíškách. My pak jako děcka chodívali na řetízkový kolotoč anebo střelnici. A s otcem jsem v Říkovicích jezdíval na kombajnu. Pamatuju si, jak se chlapi po práci večer koupávali v Moštěnce, to bylo nádherný.

Pamatuju si samozřejmě strýce Josefa Dostála, který učil dějepis. Učil i Pavla Nováka. Učil na Boženě, kde jsem tedy shodou okolností učil později i já.

A dokdy jste zde bydleli?

Do roku 1973. Asi tři roky.

Předpokládám, teda že výtvarnou výchovu jste měl rád od malička.

Jasně. Od malička. Se školou z Říkovic jsme byli v Olomouci v divadle na představení Rumcajs a Manka a vzpomínám, jak jsem si tehdy potom Rumcajse namaloval.

A Vás učil pan učitel Drobisz?

Mě ne. Učil ve vedlejší třídě. A byl teda strašně přísný i na tehdejší dobu. Liskance líтали. Mě učila v první a druhé třídě paní učitelka z Horní Moštěnice, Pluhařová. Školnice tam byla myslím paní Šigutová. Tuším, že se tam ani tehdy nezvonilo. My si myli ruce v lavoru. Lavice měly místa na kalamáře, prostě jak za Komenského. Tam jsme dělali alotria s Nesvadbíkem, Kozáčkem. Snad jim nebude vadit, že je budu takhle jmenovat (*smích*). Poprvé jsem tam zkoušel kouřit někde na poli, kde jsme se s klukama dusili někde schovaní v keři za hřištěm (*smích*). Od paní učitelky jsme za kouření dostali u tabule ukazovátkem po prstech. Nejvíc mě štvalo, že když jsme se stěhovali pryč, tak se teprve otvírala jídelna. Vzpomínám si na poslední jídlo ve škole, to tehdy byly buchtíčky s krémem. Závodili jsme totiž, kolik jich sníme, a bylo nám potom samozřejmě všem zle.

Pak když jste se přestěhoval do Přerova, tak jste ještě chodil do školy tady ve městě, že?

Ano, tady jsem chodil do školy na Palackého 25. Byl to pro mě velký skok, protože v Říkovicích jsme furt líтали venku. Máma mně vždycky namazala chleba se sádlem a šel jsem na hřiště. Tady nás pak máti zavřela. Bydleli jsme naproti pasáži, naproti jsem právě přes cestu chodíval do školy. Už se pak vůbec nechodilo ven, takže to pro mě byla hrozná změna.

V Říkovicích jsme jezdili na kole, bláznili. S Petrem Nesvadbíkem jsme dělali tři krále jen ve dvou (*smích*). Nikdo tam asi na to tehdy nebyl, tak jsme si roztrhali prostěradla a šli jsme. To bylo nádherný. Nebo na šmigrus. Taky si pamatuju, že

jsme chodívali s řehtačkama a jezdívali s těma tragačema. Pamatuju si kostelníka, starého pana Pitnera, který nám vždycky po tom co jsme projeli obec, rozdával u kostela vykoledované bonbóny. Nebo jsme v Říkovících vítali Závod míru. To bylo i v televizi. Jezdívají esa jako Moravec nebo Bartoníček. A učitelka nám tenkrát říkala, vytvoříme si mávátka a půjdeme k hlavní cestě. Tam jsme čekali, jak jeli od Žalkovic na Přerov. To jen prohučelo, naše mávátka odletěly, a hotovo, šli jsme zpět do školy. (smích)

Já se dočetl, že jste se vyučil malířem pokojů a vystudoval stavební průmyslovku.

Je to tak. Jako Josefa Lada, ten byl též malířem pokojů. Potom jsem teda pracoval jako kulisák v olomouckém divadle. A to pro mě byla opravdová škola, protože tam jsem potkal ty akademické malíře a sochaře. To vás nikdo ve škole nenaučí. Ty věci, co oni uměli. Mně bylo tenkrát 25, jim bylo třeba 60, před důchodem.

A jak dlouho jste v tom divadle pobyl?

Tam jsem byl tak tři, čtyři roky. Vzpomínám, jak jsme tam malovali kulisy. První hra, pro kterou jsem to dělal, byla Liška Bystrouška. A co oni mě tam naučili. Lepit, kašírovat, malovat, celou scénu udělat. To jsem vůbec neznal. Ty dílny, když už jsem tam teda nebyl, tehdá krátce potom vyhořely. Já se tam pak šel podívat, to byla hrůza. Takových ztracených kulis, materiálu. Ta budova stávala, jak se jde na stadion Sigmy, u letadla. Tím směrem, u kostela, dnes jsou tam baráky. To vyhořelo tak v roce 1995. Takže v Olomouci jsem hodně načichl toho umění a pak jsem šel na volnou nohu jakoby. Prodával jsem i v trafice, abych se mohl živit malováním. Dělal jsem hodně dlouhou reklamu, třeba pro pivovar, pro jednu firmu obchodující s barvama, anebo jsem vymýšlel animace pro kabelovou televizi. A v roce 2005 jsem pak šel na základní školu Boženy Němcové. Tam jsem pobyl tuším do roku 2011. Z Říkovic si například vzpomínám, že tam tehdy chodila Kristýna Čierná. Její máma Leona, je má sestřenice. Radim vím, že hrává dobře fotbal, v Přerovsku si kolikrát všimnu výsledků.

A kromě Boženy jste učil i někde jinde?

Já jsem zároveň přitom učil i v Kokorách. Protože mě kolegyně z Boženy právě tam přetáhla, když šla do Kokor dělat ředitelku. Tam jsem působil asi dva, tři roky, už ani nevím. A přitom mě oslovili i Za mlýnem. Takže já učil výtvarku na třech

školách. Třeba od osmi do dvanácti jsem byl na Boženě a od jedné jsem už musel začínat hodinu v Kokorách. Chtěli mi dát kdysi i hudebku, ale já to odmítl. A to jsem ještě neměl papíry. Já si dělal řidičák až ve 47 letech, takže jsem mezi školama přejížděl autobusem. Ke školkám jsem se dostal tak, že mi to jednou doporučila jedna má známá. Začal jsem v roce 2011 a vůbec sem nejdřív nevěděl, co s těma dětma budu dělat. Dnes už to dělám třináctý rok. Učím je kreslit jakoby „Letem světem s malířem“. Jejich pastelka je letadlo a my s ní přeletíme do Chorvatska k moři, kde si nakreslíme žraloka, vrátíme se zpět a jsme společně v lese, kde malujeme třeba medvěda nebo lišku. Učíme se tak jednoduchým způsobem. Jezdil jsem po celé Moravě, když ale přišel covid, tak se mi to zavřelo, tak jako všem. Musel jsem se proto vrátit zpět k normálnímu učení a dnes učím opět na Kopaninách a na Trávníku. Takže jsem zpátky a šťastný. Ve škole učím pondělí, úterý a čtvrtky a ve školce jsem středy a pátky.

A proč jste vlastně přestal učit ve školách v tom roce 2011? Už toho na Vás bylo moc a chtěl jste si dát pauzu?

To tehdy nebylo z mé vůle. Byl jsem odejit. Ale byla možnost dělat pro školky, tak jsem se tehdy rád té příležitosti chopil. A pak když byla šance se vrátit, tak jsem se rád vrátil. Dokonce, když se po rekonstrukci otevřela Galerie Přerov, tak jsem nějakou dobu chodíval s dětmi malovat i sem. To mi udělalo též velkou propagaci. A vedle toho ještě pomohl i Facebook. Tam je dosah tvorby též hodně cítit. Hrozně mě teď třeba baví dělat akvarely starých staveb.

Na ty jsem se na vašem profilu koukal.

Jo, tím se rád uklidňuju. A taky básničkami. Vydal jsem i několik básnických sbírek. Jednu mi křtil i Pavel Novák na náměstí, tuším 2009. S mladým Pavlem Novákem jsem také spolupracoval, když jsme společně dělali program pro děti postižené leukémií v Kozlovicích.

I já Vás vlastně znám především jako karikaturistu z Přerovska. Myslím, že tak Vás vnímá i většina místních. Přijde mi, že to zaměřujete hlavně na každodenní život, na politiku či sport.

Politice se už popravdě snažím vyhýbat.



Koukal jsem, že podporujete přerovský hokejový klub HC Zubr Přerov.

Ano jsem fanoušek. Mám čepici i VIP kartu. Když můžu, tak tam moc rád chodím fandit. I párkrát na výjezdu jsem byl. A když je Zubrfest v pivovaru, tak tam dělávám také program pro děti v jednom koutku. Jednou, jak bylo to obrovské hor-ko, si vzpomínám, jak jsme se tam s dětma před sluncem schovávali do půl těla nazí pod jedním stanem.

Do Přerovska už malujete od roku 1989?

Od roku 1988. První vtip mi tam vyšel v tom roce na podzim.

I já moc rád kreslil jako dítě a obdivuju, jak i po takové době pořád nacházíte pro své vtipy novou inspiraci.

Já třeba mám vícero obrazů rozpracovaných současně. A u toho mě třeba vtipy napadnou. Nebo třeba i v noci nebo ráno hned po probuzení. Všechny nápady si raději rovnou zapíšu. Stejně tak ty básničky, něco mě přijde do hlavy, když maluju nebo jen sedím ráno u kafe. Poslouchám taky rádio, co se děje aktuálně. Je prostě

sebevražda si jen sednou a snažit se teď hned na místě něco zábavného vymyslet.

A nepřijde Vám hledání něčeho nového stále těžší?

Já nevím. Třeba takoví zpěváci zpívají třeba jeden hit stále dokola. Ale u tohohle musí člověk stále vymýšlet něco nového. Třeba teď v zimě jsem několikrát kreslil sněhuláky, ale snažím se, aby to prostě nebylo stejné. Je fakt, že si třeba při pohledu na nějaké staré vtipy už ani nevzpomenu, že jsem to sám vymyslel. Ale prostě se to snažím neopakovat.

Ještě zpět k těm akvarelům, kde jste říkal, že rád malujete budovy a jiné památky. Všiml jsem si, že se Vám tam objevily i pohledy na Říkovice. Malujete podle fotografií?

Ano. Já měl výstavu k padesátinám. A do té doby si většina lidí co mě znala, myslela, že tvořím jen ty vtipy. Možná někdo zachytil i ty mé básně. Ale já právě tehdy vystavoval v galerii města Přerova i právě tyhle akvarely či perokresby. Manželka mi kdysi zakázala v novém bytě malovat olejem (*smích*). Přitom mně olej a pryskyřice nádherně voní, jako květiny. Prostě jsem se pak našel v těch vodovkách. Učím to i děti. Je to nádhera, jak lze ty barvy do sebe zapouštět, tónovat. Úžasné. Ale top je prostě tužka. Ta je nejcistější.

A kde si aktuálně můžeme vaše díla prohlédnout. Plánujete nějakou výstavu nebo akci, na kterou byste mohl čtenáře pozvat?

Je fakt, že příští rok mám oslavit šedesátiny a i s manželkou přemýšlím, v jakých prostorách nějakou slavnostní akci naplánovat. Třeba na zimáku jsem ještě nevystavoval (*smích*). To byl jen vtíp. Přál bych si vystavit třeba právě ty své akvarely. Uvidíme, snad se něco povede zrealizovat.

Moc děkuju za rozhovor a přeji hodně štěstí.

I já vám chci poděkovat, protože jsem doted' trošku spílal Říkovcím za to, že si mě nevěšimali. Když se mě dřív v rozhovorech ptali na můj původ, první krůčky a tak, tak já vždycky všude Starou Ves a Říkovice zmiňoval. Jsem prostě rád, že jste mě teď oslovili.

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: červen 2024, ročník VIII., číslo 1.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Radomír Možiš, Miloš Pacek, Radomír Vlach, Petr Otáhal

Autoři fotografií: David Zanáška, Miloš Pacek, Radomír Vlach, Lubomír Dostál, Vladimír Kujal, Ladislav Duda, Zemský archiv v Opavě

Tisk: JUTTY group s.r.o.

Další informace: www.rikovice.cz, www.sdhrikovice.cz, www.skrikovice.cz

Kontakty: m.pacek@email.cz rikovice@rikovice.cz